

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Sessió 11 / CIAA / 12.03.19

Doc. q:\d18\R440transcripció\CIAA\11CIAA01.doc

Fitxer 01

XII legislatura · tercer període · sèrie C · número ***

Comissió d'Investigació sobre els Atemptats del 17 i el 18 d'Agost de 2017

Sessió 11, dimarts 12 de març de 2019

Presidència de l'l. Sr. Jordi Munell i Garcia

Sessió 11 de la CIAA

La sessió de la Comissió d'Investigació sobre les Atemptats del 17 i el 18 d'Agost de 2017 (CIAA) s'obre a ***. Presideix Jordi Munell i Garcia. Assisteix la Mesa la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Hi són presents els diputats Matías Alonso Ruiz i Jean Castel Sucarrat, pel G. P. de Ciutadans; Aurora Madaula i Giménez i Teresa Pallarès Piqué, pel G. P. de Junts per Catalunya; Najat Driouech Ben Moussa i Montserrat Fornells i Solé, pel G. P. Republicà; Carles Castillo Rosique i Ramon Espadaler i Parcerisas, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Joan Josep Nuet i Pujals, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem; Natàlia Sánchez Dipp, pel S. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, i Santi Rodríguez i Serra, pel S. P. del Partit Popular de Catalunya, i Elisenda Alamany Gutiérrez, no adscrita.

Assisteix/-en a aquesta sessió...

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de Hafid a Aarab, president de la Federació Islàmica de Catalunya, davant la Comissió d'Investigació sobre els Atemptats del 17 i el 18 d'Agost de 2017 (tram. 357-00150/12). Comissió d'Investigació sobre els Atemptats del 17 i el 18 d'Agost de 2017. Compareixença.

2. Compareixença de Mohamed Halhoul, portaveu del Consell Islàmic Cultural de Catalunya, davant la Comissió d'Investigació sobre els Atemptats del 17 i el 18 d'Agost de 2017 (tram. 357-00151/12). Comissió d'Investigació sobre els Atemptats del 17 i el 18 d'Agost de 2017. Compareixença.

El president

Bona tarda. Anem a iniciar, doncs, aquesta nova sessió de la Comissió d'Investigació sobre els Atemptats del 17 i el 18 d'Agost de 2017. En aquest cas agraïm la presència del senyor Mohamed Halhoul, portaveu del Consell Islàmic Cultural de Catalunya. També hem d'excusar a darrera hora, per temes imprevistos, doncs, la presència de l'altra entitat compareixent, en aquest cas la Federació Islàmica de Catalunya, el senyor Hafid a Aarab, doncs, que justament abans de migdia, per algun tema imprevist, ha hagut de declinar, doncs, la possibilitat de comparèixer; hem intentat, doncs, en fi, si hi havia alguna altra persona de l'entitat que pogués comparèixer..., no ha set possible, i, per tant, doncs, avui tindrem només un sol compareixent.

També hi havia, si se'n recorden els diputats i diputades, que s'havia convidat també l'Institut Elcano; en aquest cas també han dit que no..., físicament no era possible, que tenien una agenda, es veu, molt complexa del seu treball i conferències que fan, i que ens farien arribar un estudi actualitzat que ja havien fet el 2017, però que l'han actualitzat, i que ens el faran arribar. No sé si ja ha arribat o no, en tot cas, de seguida que arribi el compartirem també amb els diferents grups, eh?

Compareixença de Mohamed Halhoul, portaveu del Consell Islàmic Cultural de Catalunya

357-00151/12

Per tant, sense més dilació donaríem, com dèiem, la benvinguda al senyor Mohamed Halhoul. Senyor Mohamed, habitualment el que fem és una primera intervenció per part seva sobre, doncs, el tema que ens ocupa, i sobre, doncs, la seva entitat, que representa, aproximadament uns quinze, vint minuts; després, cada grup parlamentari té l'opció, doncs, de fer les reflexions, preguntes o aquells elements que li vulguin transmetre, i vostè té després un altre segon torn d'intervenció, també, doncs, del voltant de quinze, vint minuts, amb una certa flexibilitat que sempre donem.

Per tant, li passem la paraula. Agraïm una vegada més, doncs, la seva compareixença, i, doncs, li passem la paraula.

Gràcies.

Mohamed Halhoul (portaveu del Consell Islàmic Cultural de Catalunya)

Bona tarda a tothom. Agraïments per haver-me citat en aquesta comissió i també a aquesta casa, que és per nosaltres la casa de tots els catalans i catalanes d'aquest país, i que per a mi també és un goig, malgrat que un goig amarg, que és de parlar dels atemptats que, com vostès tots saben, ara mateix estic, i tots els dos dies o tres abans de venir aquí, doncs, estic recordant minut a minut, com aquell que puguem dir, aquests fets nefastos, bàrbars i que ens deixen a vegades muts i en un silenci profund; la qüestió de recordar uns fets com els atemptats sempre pesa molt sobre la persona i té també moltes afectacions a nivell sentimental, i que, mira, faré lo possible per també sobrepassar aquests dos, tres minuts d'aquest principi, que són el fet de recordar aquests actes bàrbars dels quals hem tingut la mala sort, eh?, de viure en la nostra pell, no?, que és a la ciutat.

Abans de tot, doncs, volia fer tres, quatre matisacions sobre el meu càrrec. Jo ara mateix..., abans, doncs, era també..., soc portaveu del Consell Islàmic Cultural de Catalunya; ara soc també secretari general de la Federació Consell Islàmic de Catalunya, que és, el Consell, bé, Islàmic Cultural de Catalunya, un membre fundador de la federació, i ara també el represento en un altre àmbit federatiu, que és la Federació Consell Islàmic de Catalunya. Només aquest incís.

L'altra mala sort, podria ser, és la que han tingut tots els barcelonins, barcelonines, per viure..., els de Ciutat Vella, als quals pertanyo, soc membre d'aquesta comunitat, aquest barri del Raval, hi treballo i hi he viscut molt de temps, ara visc una mica fora del barri, però treballo encara en el barri, i soc també president de la Fundació Tot Raval, que és una de les entitats veïnals, de barri, que fem comunitat i fem societat també, societat civil, en aquest cas.

En el moment de l'acte terrorista, tan nefast, acte bàrbar, jo estava fora del país, estava al meu país d'origen, que a vegades fem aquests viatges per recordar, per veure les famílies i per passar una estona amb els fills i filles, no?, que també ho mereixen durant tot un any de treball i altres deures, no?, com tenim tots. Però, clar, nosaltres com som molta família, doncs, tenia una part de la meva família, altra que estava amb mi, els petits estaven amb mi, però hi han grandets que estaven aquí, i això sí que ha fet que la meva preocupació, com tots els ciutadans de Barcelona i del país hem tingut aquests moments crítics, de saber què ja passat; la meva filla treballava en una agència de viatges i havia sortit justament a dos quarts de quatre, abans de que passés això, ha passat per la Rambla per agafar el metro i per anar a la seva feina, em diu: «Papa, és que és increïble, que he tingut aquesta sort, que molta gent no l'ha tinguda, no?»

És això, la preocupació, la impotència, que a vegades, quan estàs lluny tens aquesta impotència total de seguir lo que està passant, de saber què ha passat i d'esbrinar una mica tot lo que els..., lo negatiu, eh?, i l'abast d'aquest acte bàrbar.

Clar, la meua mare també estava, el meu germà, la seva família, tots estem al Raval, i això fa que la nostra preocupació, tant pels amics, que són també del Raval, els companys de feina, els companys també de comerç, llavors, han sigut moments molt difícils, que amb el temps hem anat superant, quan ja hem vist el següent dia que la involucració, la solidaritat..., ja m'explicaven per telèfon la mateixa tarda, malgrat aquest control policial que hi havia i tal, però al dia següent ja ha sigut tot un dia d'involucració social, d'involucració veïnal, familiar, perquè jo he dit a la meua família, doncs, «tenim un petit comerç, doncs, obriu la porta, si és necessari», però no, la policia no vol que..., ho té tot tancat, i tal. Però, mira, al final sí que han sortit, han ajudat la gent, els turistes que estaven, hi ha molta confusió, em contaven aquesta situacions, i jo, clar, una impotència total de no poder fer res perquè estava una mica lluny.

Però això no ha impedit de fer un seguiment exhaustiu, un seguiment, a part del càrrec que tinc com a membre de la Federació Consell Islàmic, i del Consell Islàmic Cultural de Catalunya, també aquest càrrec, doncs, a vegades... Jo recordo que tots els actes terroristes que hem tingut a nivell tant de país a Espanya, o fora del país, hem sigut els primers en manifestar-nos en contra, en condemnar, eh?, i també en solidaritzar-nos amb els familiars, amics dels afectats o de les víctimes d'aquests actes bàrbars. Això ha sigut la nostra tònica des de, podríem recordar, jo me'n recordo, des dels actes del 2011, del 2001, dels atemptats dels Estats Units, fins avui, ha sigut el nostra dia a dia, malauradament és lo que ens ha tocat, ha tocat a la humanitat viure, ha tocat a molts països d'Occident.

I lo estrany és que, clar, com nosaltres estem aquí a Europa..., però jo puc assegurar que aquests dos o tres dies que he tingut he mirat els atemptats que passen fora d'Europa: és una barbaritat. No es pot calcular, diàriament, estem parlant d'atemptats diàriament, eh?, provocats per aquests grups arreu del món, i això et dona un altre neguit de en quina situació de la humanitat estem, en quins moments històrics, quina humanitat, eh?, i en quines impotències, o bé les potències, quines potències hauríem de tenir, eh?, o paciències que hauríem de tenir per aguantar el cos i per tirar endavant els nostres projectes de vida, els nostres projectes de futur, les nostres famílies, les nostres expectatives.

Tot això fa que tots hauríem de ser responsables de, també, tenir aquests moments d'encís i de posar en relleu què podem fer, què podem aportar a la nostra humanitat, als nostres veïns, a la nostra ciutat, si es dona el cas, i lo que està demostrat de que hem sigut capaços, perquè tota la gent s'ha involucrat, tota la ciutadania ha participat, tots hem tornat a ocupar

la Rambla, i tot això et dona una consolació, almenys si no és..., surts una mica de la impotència i et consoles amb lo que hi ha, amb l'altre i amb l'escalfor dels altres i també, eh?, el fet de sortir endavant, d'engegar un altre dia, i començar de nou.

Per això aquests atemptats, doncs, et fan viure aquestes situacions, però no hem d'oblidar que ja s'havien repetit a tot arreu, arreu d'Europa, com estem aquí, a Europa, doncs, des del juliol del 2016 la mateixa dinàmica, aquest mateix *modus operandi* d'aquest terrorisme amb envestir la gent, des del 2016 s'havien fet a Berlín, a Londres, a Estocolm, a Jerusalem, inclòs a Paris, i, clar, doncs, lo que hem tingut també més endavant, després del 2017.

Lo que sí que hi ha, desgraciadament, són les morts, els ferits, l'harmonia que a vegades procurem tenir tots junts es trenca, això sí que... Però això no impedeix de que s'ha fet una trajectòria de les nostres comunitats, una trajectòria ciutadana que sí que és la que fa que quan passen coses d'aquestes, quan passa aquest dol, ens ajuda, i aquest compartir amb els altres ens ajuda, després d'una trajectòria... Clar, veus que nosaltres, com a comunitat musulmana, veiem com estrany que una mica totes les dinàmiques d'integració, les dinàmiques de participació es trenquen, perquè tu estàs fent un esforç. Joestic en aquest món associatiu des de l'any 2000, i des del 2000 fins avui veus que s'ha fet molt d'esforç compartit amb les administracions i amb les comunitats i amb les associacions de musulmans, però, clar, això fa que cada vegada estem tornant a manifestar-nos, a condemnar aquests actes.

Però lo que sí que hem de tenir també clar és que tots els savis teòlegs musulmans arreu del món acorden amb unanimitat que l'islam és innocent de les barbàries, i també aquestes barbàries que són..., se les vol etiquetar amb l'islam. També, dic, perquè insisteixen que l'islam significa entregar-se a Déu, significa pau, significa misericòrdia, moderació, tolerància, aquestes..., i ho dic perquè els manifestos que surten dels grans consells de teòlegs musulmans, o erudits musulmans, o consells de musulmans arreu del món tenen aquesta..., insisteixen primer, no a defensar l'islam, perquè l'islam no necessita que el defensem, sinó a no relacionar, et fan una crida a no relacionar l'islam amb aquests actes bàrbars.

També l'islam..., insisteixen, i coincideixen tots amb ells, que l'islam considera que la diversitat és un principi bàsic fonamental; el ser humà és divers, les comunitats són diverses, la ciutadania és diversa, els partits polítics dels quals formeu part, són diversos, les nostres cultures són diverses, les nostres civilitzacions són diverses. I per això el fonament bàsic de l'islam considera aquesta diversitat i la posa de relleu, i es fonamenta en la jurisprudència, la jurisprudència islàmica es fonamenta en la diversitat, perquè hi ha molts corrents, hi han escoles, i tot això fa que hi hagi inclús una diversitat intrínseca de l'islam. Però no

impedeix..., eh?, i sempre insisteix que s'ha de conviure, s'ha de viure, i per això s'han creat inclús lleis o drets per a minories, i això és importantíssim de posar en valor, perquè és el que ens ajuda a nosaltres com a minoria, religiosa en aquest cas, a viure amb altres majories que no són religioses o que són d'altres religions.

Bé, hi han textos alcorànics –no hi aniríem, perquè si no agafaria molt de temps– que insisteixen sobre aquesta base de diversificació humana, i que aplaudeixen tot lo que va en aquest camí del contacte amb l'altre, de la sortida, de rebre l'altre; com es diu des del cristianisme catòlic, o el cristianisme en general, és la rebuda de l'altre. I també a l'islam s'insisteix sobre la diversitat que té l'altre, s'ha de respectar.

Però la capacitat de perversió d'aquests grups terroristes, eh?, cridats, de diferents tipus,

Fitxer 02

...Estat Islàmic, ISIS, Daesh, poden ser de..., han sigut talibans en algun moment; altres, Boko Haram, i altres i altres. És de tal prodigi mediàtic i de professionalitat en l'ús de les noves tecnologies que..., i la manipulació, fan una manipulació de les xarxes de comunicació, que fa que molts de nosaltres sentim la impotència. I això..., clar, nosaltres fem petites accions; són grans per nosaltres, però no es veuen com es veu aquesta tergiversació, aquesta perversió que fan aquests grups. I utilitzen el món mediàtic per arribar a convèncer de que tenen la raó, de que són més potents que nosaltres.

Per això també utilitzen l'islam. No hauríem d'oblidar que aquests grups utilitzen l'islam; que no és l'islam practicat per la majoria de musulmans, és un islam diferent, és un islam que ells han transformat en una barbàrie totalitària i una xenofòbia sectària, perquè estan en contra de tot el que no comparteix amb ells alguns ideals que diuen que són islàmics, però no ho són. Creen guerres, caos, silenci nefast barbàries que es viuen a tot arreu. Però això..., no hem de tenir el dubte, ningú de nosaltres, de que l'islam majoritari condemna aquests grups. I no pot ser d'una altra manera, perquè la realitat és aquesta: que tots sortim per manifestar-nos en contra i condemnar aquests actes.

I també ells tenen l'altra capacitat de condemnar a tots els musulmans que viuen fora de països musulmans, o musulmans en països musulmans que no segueixen el seu ideari; que l'han dissenyat ells mateixos, eh?, que no és una jurisprudència, no és una llei, no és l'Alcorà, no és la tradició profètica ni res, sinó un ideari que han creat ells. I si no estàs en aquest ideari, doncs, et poden atacar, tenen el permís d'atacar-te. Per això, el fet de que l'islam ja forma part activa de la societat occidental catalana, espanyola, d'altres països,

implica que els musulmans hem d'actuar amb discreció i moderació. Perquè, clar, el que ens toca des de la impotència nostra, a vegades, és donar la cara, insistir, condemnar i també rebutjar aquest discurs que provoca dubtes i incomprensió.

Però analitzar..., clar, si fem una petita anàlisi de la meva intervenció, es parlaria de l'objecte de la comissió, l'abast de la comissió, les causes, els antecedents, les implicacions, els participants, la preparació, les conseqüències. És un tema..., són molts punts que podem, en un petit resum, anar-ne parlant i, després, si queda un temps per a les preguntes.

El que sí que les causes també són complexes. Jo ho he anat mirant, perquè, clar, tots els actes terroristes que hi ha hagut a nivell europeu tenen causes directes en la radicalització violenta, i que acaben desembocant en ser participants, després, d'aquest ideari bàrbar, d'aquest grup xenòfob i sectari.

Hem de partir, també, de la idea de que, en el marc de les llibertats, una persona pot ser piadosa, pot ser religiosa, pot ser..., perquè, clar, estem en un país de llibertats, i això fa que no hem de confondre això amb el terrorisme. Perquè una persona que es vesteix d'una manera –una dona que porta un vel, un home que porta una barba–, això no té res a veure amb la radicalització violenta. Pot ser una ortodòxia, pot ser una pràctica, una visibilització d'aquest islam a nivell de país, però no ho hem de confondre, no hem de caure en la generalització o també caure en aquesta estigmatització.

En un context europeu occidental, aquesta realitat causa una malformació, però alguns s'aprofiten d'aquestes llibertats per voler portar a terme aquests projectes sectaris; que també ja derrueixen una identitat, però és una identitat, també, mal formada, anòmala, que no té res a veure amb la identitat que estem treballant tots conjuntament amb la societat, que és la identitat catalana, occidental, espanyola i que estem fent, des dels nostres petits projectes de les associacions, de les comunitats, de les federacions i també de la comissió islàmica, en el marc del Conveni del 92. Tot això ens dona unes eines amb què podem anar forjant aquesta identitat, sense oblidar també defugir que la globalització fa el seu treball. Hem dit que els altres utilitzen els mitjans, nosaltres no els utilitzem tant, però ells arriben a un tipus de persones, eh?, i que també fan aquestes guerres globals, que ells ho declaren. Quan fan algun acte, doncs, ho pengen i li donen la difusió mediàtica necessària.

També tenim, de l'altra costat..., es crea aquesta confusió perquè estem en països occidentals que tenen la secularització, o el laïcisme alguns, que provoca també una mena de rebuig a tot el que és religiós. I això sí que..., el cas espanyol, o català en aquest sentit, no és el que..., som un país aconfessional on l'Estat el que ha procurat des del 92 fins avui és pactar amb la religió. Però queda un buit. Aquest buit de..., «som laics», «som secularitzats», «som antireligiosos». I això sí que ho hem de treballar conjuntament: els

polítics, que feu les lleis, des de la part social, que s'ha de fer la seva feina, però també des de la part sentimental. Hem de sentir tots que hi ha una part de la ciutadania que té una sensibilitat religiosa. No hi ha cap dubte. Som un país d'unes arrels catolico-cristianes, i som país, ara mateix, amb una diversitat que hem d'anar treballar conjuntament. I això, sense cap dubte..., perquè caure en aquests laïcismes radicals o laïcismes excloents... Un laïcisme positiu, a vegades es diu..., tampoc queda clar què és el que volem fer, no? Per què? Perquè, clar, la secularització a Europa ha donat marge a..., ha inclòs..., fins i tot ha qüestionat allò sagrat. Bé, si estem en un país de llibertat sí que es pot qüestionar allò sagrat quan és necessari.

També, nosaltres, com a comunitats musulmanes, no tenim tanta capacitat de combatre la radicalització –no en tenim. entre els joves o no joves, perquè la qüestió es fa palesa..., està present també a Europa. Les comunitats musulmanes, o les comunitats religioses en aquest cas, no poden fer de policia o de seguretat, sinó que nosaltres el que sí que aportarem i hem d'aportar és el nostre granet de sorra a forjar..., a construir; això sí que és important.

També, clar, com a comunitats petites, noves, ja també tenim aquestes mancances de formació en les bases de l'islam. No hem d'oblidar que la immigració, els musulmans que estan aquí no tenen un món acadèmic que està darrere, que està donant suport, explicacions, sinó que som comunitats recents i que el que procurem és ordenar una mica el camp, no?, ordenar el terreny que tenim davant d'uns altres, mitjançant les nostres associacions o federacions.

Hi ha una mancança de coneixement d'un islam moderat; és un altre dels problemes. Perquè, clar, el que nosaltres procurem sempre és que les comunitats siguin moderades, siguin tolerants, siguin flexibles, siguin obertes. Però, clar, s'ha de fer una tasca de pedagogia, i això..., no tenim tants mecanismes tampoc per abordar aquesta qüestió. Per què? Perquè és una manera de lluitar. Si tenim aquests mecanismes, podem lluitar inclús des de dintre. O ho fem; amb el tema «securitari» ho fem. Amb el tema de la detecció ho fem. Però podem anar més lluny, en contra de la radicalització, quan tenim aquestes bases que podem transmetre amb mecanismes, amb eines, als nostres joves.

També hem de diferenciar entre les radicalitzacions religioses i les radicalitzacions violentes, com he dit abans. Hem d'intentar no posar-ho tot al mateix sac. Perquè la realitat ho diu: hi ha gent que és més piadosa que una altra; més sensible, a nivell religiós que una altra. I, clar, ho hem de respectar i hem d'intentar ajudar-los a que puguin també expressar i viure aquesta llibertat seva religiosa, però participant amb els altres, o entrant en diàleg o participació amb els altres.

També tenim molts joves musulmans a Occident i a Catalunya, sense cap dubte, que no contacten amb les comunitats. És un altre dèficit, és un dèficit que tenim nosaltres com a comunitat: la no participació juvenil a les nostres associacions. No sé per què. Jo crec que és més aviat una dinàmica històrica, perquè som recents, som associacions que els primers musulmans que han arribat a Catalunya estan creant associacions, fans les seves pregàries, fan les seves festivitats, donen classes de religió, d'àrab, als seus centres, però hi ha una falta de participació. Jo crec que la falta de participació és unànime; també l'Església Catòlica es queixa de que..., els protestants i altres, els jueus inclosos, totes les religions pateixen d'aquesta falta de participació juvenil. Hem de tenir mecanismes perquè vinguin també i perquè coneguin la seva... Perquè, clar, després coneixeran una altra religió mal formada. Això és un dèficit, jo crec.

Molts joves, també, musulmans a Occident i a Catalunya, en aquest buit que tenen de contacte amb els seus centres de culte, amb les associacions musulmanes..., i també amb els imams. Perquè ja ha sortit el tema d'imams –imams, imams. Però no contacten amb l'imam, contacten amb persones amb qui volen escoltar coses que es diuen fora. Perquè no és el perfil d'aquest imam. L'imam d'una mesquita..., que potser aquest imam de Ripoll té dues cares que..., nefastament, ha sigut això: ha jugat amb el sentiment religiós i després ha fet la tasca per la qual jo crec que havia vingut aquí. Ells veuen els altres imams que existeixen en altres centres de culte com persones que no són tan importants, o sigui, no són importants de contactar, perquè no fan, no reflecteixen aquest perfil que donen els mitjans de les xarxes socials o els grans canals aquests divulgatius, dels erudits aquests que fan una propaganda publicitària dels seus coneixements.

També trobem, sovint, que el radicalisme violent es nodreix de les webs tòxiques –és el que he dit– que estan lluny de tenir res a veure amb l'islam i amb la seva jurisprudència. Per exemple, he trobat en la documentació un jove que va atemptar a Brussel·les. Quan li van preguntar –perquè aquest no s'havia mort–, quan el van entrevistar, diu que ell el que sabia de l'islam..., tot el seu coneixement es basava en un resum de l'Alcorà traduït al francès. Bé, és un noi que tenia una delinqüència acumulada de molts anys. Bé, vol corregir-se una mica: llegeix l'Alcorà, una traducció resumida, i després fa un atemptat. Aquest és un altre dels fracassos que tenim a nivell també europeu i que hem d'intentar mútuament ajudar-nos a resoldre.

També a tot Europa hi ha diferents causes de radicalisme violent. Perquè hi ha una oferta i una demanda. Una oferta, per a aquests joves, d'alguns que prediquen aquests tòxics missatges. I que l'oferta no existeix, aquesta oferta no existeix a les entitats religioses –no existeix. I on els joves busquen les seves respostes fora. Llavors, tenim aquesta dinàmica

de que alguns joves que volen ser piadosos o bons musulmans, doncs, busquen aquesta via de l'anomalia o de la barbàrie.

També hi ha el tema identitari –són molts temes–, de la pertinença, el tema de la vulnerabilitat familiar, social, dels joves musulmans. A nivell europeu, eh? Jo parlo a nivell europeu, perquè és la realitat. I que pot ser també un exemple a Catalunya.

També hem de diferenciar entre els fabricants del terrorisme i els consumidors. Aquests són consumidors d'un terrorisme global, que busca, com tots els altres productes que es venen, arreu del món, i que capten a Europa, i la majoria són delinqüents; aquesta és la tònica general. Alguns, com el cas de Ripoll, són diferents, perquè han sigut fills de famílies...

Fitxer 3

però no tenen una relació amb la família, no tenen un lligam amb la comunitat, no tenen, no tenen, no tenen, i llavors tenen un buit, i aquest buit s'ha omplert amb el tòxic missatge d'aquesta persona que s'anomenava un imam. Sense referències religioses ni comunitàries com el cas que és nostre.

L'altra realitat compartida a nivell europeu són els joves que s'hi han adherit directament viatjant, que ja és el *colmo*, no?, podríem dir que és el més nefast. Que una família s'adoni que el seu fill ja no hi és però està participant en una guerra, en un camp de batalla que no és seu, mai ha sigut..., ho poden imaginar. Poden imaginar l'efecte que tenen, el que han de viure aquestes famílies que han perdut molts fills en aquestes guerres. I que hi han anat des d'Europa, és una altra barbàrie que vivim nosaltres com a comunitats musulmanes. Hi han anat, dels nostres carrers, de les nostres escoles, i han anat fora amb objectius de manipulació.

Bé, per anar conclouent, eh? Jo crec que és aquesta la tònica que vivim. Nosaltres, com a Consell Islàmic, com a Federació del Consell Islàmic havíem tingut la sort de tenir un conveni amb la Generalitat en el seu moment; havíem fet formació d'imams, perquè creiem que és necessària; havíem engegat tota una mena de projectes, com portes obertes, relació, diàleg interreligiós, i tot això ha sigut gràcies a una aportació econòmica, només faltaria. Perquè, clar, les comunitats fem; nosaltres, com a Federació del Consell Islàmic, no tenim mesquites, no fem recol·lectes. Les mesquites sí que ho poden fer, però nosaltres, com a entitat social, cultural, en aquest cas social i cultural, el que fem és buscar subvencions i buscar també convenis o col·laboracions. I sí que hem tingut la sort.

Hem tingut una altra mala sort: des del 2011 s'havien paralytats tots els convenis amb les comunitats religioses. I això sí que ha jugat un mal favor, tant a les nostres associacions, que som d'aquest àmbit, que no som centres de culte, sinó que som més de treball social i cultural, i que negativament s'ha reflectit en la nostra aportació, en la nostra formació a joves, els nostres congressos a dones, les nostres també..., inclús el que s'ha anat mantenint és un conveni amb presons, amb centres penitenciaris pel tema dels imams que van a centres penitenciaris, però ha sigut una aportació minsa: sis mil euros per a dotze persones que fan viatges de nord a sud, sud-nord de Catalunya per fer una assistència religiosa a centres penitenciaris.

Nosaltres..., també l'altre error: que de vegades se'ns compara amb l'Església. No, no tenim res a veure amb l'estructura de l'Església catòlica. És també un altre dels conceptes que hem de treballar conjuntament. Nosaltres no som l'Església, nosaltres som entitats religioses. Igual que nosaltres estan els protestants, estan els ortodoxos, estan els jueus, estan els sikhs, els budistes, altres, altres comunitats i altres que viuen en la mateixa llibertat religiosa i la mateixa pluralitat. Però els altres que necessiten ajut també. Per què? Perquè aquí, el treball que fem social, el treball que fem educatiu, el treball que fem també d'integració..., però, si no ajudem aquestes comunitats, eh?, nosaltres no tenim el suport de l'Església catòlica. Tampoc tenim l'aportació de l'IRPF. Llavors...

Tenim alguns privilegis, com el tema de l'IBI, com..., però amb la Comissió Islàmica al davant, com alguns altres, però són minses, no fan res, no aporten. La fundació Pluralisme i Convivència aporta uns diners també amb comptagotes, no dona. Dona per a projectes concisos, precisos, amb bases molt complicades, amb situacions, amb actuacions molt definides i això fa que les comunitats que estem treballant en aquest àmbit, ens estem intentant coordinar; coordinar-nos amb les altres entitats, involucrar-les a participar-hi en aquests grans projectes de país, de societat i també d'integració. Fallem, perquè no tenim capacitat d'anar més lluny en les petites coses que aportem.

Per això, concloent, des de la paciència, que som gent de fe, tenim aquesta paciència. L'anirem mantenint fins al futur pel bé de les nostres societats, de les nostres famílies, dels nostres fills i nets, pel bé d'aquest país anirem mantenint aquesta paciència religiosa i també anirem treballant sense relaxar-nos. Per compatibilitzar que els valors nostres com a ciutadans musulmans són els mateixos valors de la humanitat, són els mateixos valors democràtics, són els mateixos valors de les altres religions; són els valors de la germanor, de la solidaritat i també de l'ajut a l'altre. També hi ha molts [#0:05:29.9] de l'islam que parlen d'aquests valors, hi ha moltes referències sobre aquests valors que hem d'aprofitar.

I que també hem de dotar els nostres joves, també adolescents, de la immunitat. I això és un somni de que tots els nostres joves i els nostres adolescents tinguin aquesta capacitat d'afrontar..., d'enfrontar-se i de dir no al radicalisme i de no caure en mans d'aquestes manipulacions. Per què? Perquè la seva fe islàmica ha de ser també capacitada amb els seus..., donar aquesta expressió als seus valors mitjançant ells, mitjançant aquests joves. I també és l'única immunitat que pugui valer per arribar a diferenciar i detectar i protegit tot el contagi enverinat d'aquestes sectes.

Bé, faré una petita aportació sobre el que és la qüestió..., la qüestió del fet religiós. Jo crec que vosaltres, com a polítics, com a pensadors de la gestió administrativa i de la gestió també que toca viure en la societat, doncs, jo crec que és vàlid fer valer les lleis, la llibertat religiosa. Sí, tenir aquest coratge, eh? Tenim coratge? Hem de tenir coratge tots de que si hi ha una llibertat religiosa, hi ha uns drets, hi ha uns deures, tots l'hem de protegir, tots hem de ser capaços de dir a un ajuntament: «No enviïs la mesquita fora del poble. No enviïs la mesquita a un polígon a tres, quatre quilòmetres de camí. No.» Que si hi ha la capacitat de que un centre compleixi els requisits de seguretat, salubritat..., i tenim una llei, de llocs de culte. Per què no es fa valer una llei? És superior una llei a un municipi. És el coratge que hem de tenir tots. Perquè fabriquem coses que són molt vàlides. La llei de centres de culte de la Generalitat de Catalunya del 2009 fins a avui és una llei vàlida. Però hem de dotar els ajuntaments d'aquest mecanisme de conèixer aquesta llei, de protegir-la, de protegir les minories religioses, protestants, musulmanes, o siguin de les altres que siguin, mentre aquestes demostrin aquesta participació, integració o compartir el que necessiten.

Tots aquests són temes que surten en el llibre del Jordi..., sí, el Jordi López Camps, que ha sigut director d'Afers Religiosos i que parla de la governabilitat i de com podem ajudar a que les lleis tinguin aquests valors importants amb els quals l'hem treballat i l'hem consensuat. També l'Antoni Matabosch diu: «També és necessari evitar les polèmiques i les acusacions –acusacions– i escoltar-se i dialogar. Evitar les temptacions d'un laïcisme amb criteri d'un context històric ja de passat» –és el que he dit abans. «Fixar-se també en el que mútuament ajuda i complementa la relació entre la societat i les confessions religioses», etcètera, això ho he tret de les quaderns de la Fundació Joan Maragall.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Mohamed. Ara seria el torn d'intervenció dels grups parlamentaris, en primer lloc el Grup de Ciutadans, el senyor Castel.

Jean Castel Sucarrat

Moltes gràcies, president. En primer lloc agrair el senyor Mohamed, no sé si ho pronuncio bé, Abdal..., Haloul la seva compareixença. Ens ha explicat una mica..., allò que he denotat és una mica la detecció del problema, els indicatius, les diferents vies, els efectes, conseqüències... Però jo li voldria preguntar, des del Consell Islàmic Cultural de Catalunya, entenent l'eina com a cultura també, la cultura com a eina, quina és la feina des del consell també que podem fer a través de la cultura per poder també no només poder arribar a detectar símptomes que ens puguin donar indicatius, sinó més enllà, que la cultura sigui aquell fet que ens permet el respecte mutu, l'enriquiment entre cultures, el fet de conèixer-nos culturalment parlant. Jo vaig tenir humilment l'oportunitat, i continuo treballant amb el consolat de Girona, dintre del consolat de Girona vam tenir un grup molt interessant en aquest aspecte, i el tema cultural, el fet de que no ens vegin estranys o que no veiem estranys, poder-nos entendre també és arrel i envers a la cultura, m'agradaria molt que ens expliqués quines són les tasques que internament també desenvolupen i iniciatives que porten a terme.

També des d'un altre punt..., ha arribat un moment que vostè explicava el trencament, vostè deia «se rompe la cohesión» en moments d'aquest absurd, quan passa, quan ho tenim davant, aquell relat que ens explicava de familiars que passaven i tenien aquella sort. En el moment..., què vol dir exactament quan, diguem-ne, «es trenca la cohesió», entenent que en un moment com aquest el que tindríem i el que demostra també en molts de casos la societat és que es cohesiona més que mai davant del fet, no? Jo puc arribar a entendre el que es trenca de cohesió en el dia a dia, poder també del treball intern, dintre dels contactes a nivell associatiu i altres.

Ens va sorprendre molt, i ho vull anomenar avui en aquí, molts de nosaltres érem a Ripoll, vàrem sortir del Parlament i vàrem fer aquesta comissió a Ripoll i ens... Jo crec que és una de les comissions que ens va nodrir a tots més quan vàiem el relat també associatiu i el relat que hi ha un punt de contradicció. En un moment vostè ha dit que als joves poder els costa més integrar-se. Però el que vàrem veure a Ripoll concretament va ser que on hi ha un poder associatiu, on hi havia diferents associacions, també de la mà de serveis socials i de la mà d'un ajuntament que els acompanyava, aquí vàiem que els joves mostraven aquell interès participatiu, d'entrar, de participar també dintre d'una societat multicultural, sí, però poder també amb una gran feina que ens varen demostrar algunes associacions d'arribar-nos a entendre també a dintre de la cultura, a través de la cultura, però també més enllà també arribar-nos a entendre a vegades més enllà de la religió, sinó com a persones i com a humans, no?

Jo crec que és ésser humans gaudim que sigui quin sigui el color de la pell o la nostra identitat, més enllà de tot això, davant hi ha un ésser humà que respira cada dia. I en aquesta

trobada entre persones es va fer una gran feina, trobo, des del poder associatiu. Però també hi vèiem el patiment d'aquelles persones que estan al front d'aquells grups associatius que tenim a Ripoll..., el patiment davant del que varen viure, no? El sortir de l'absurd i adonar-te que a vegades la realitat ens supera negativament.

I vull acabar amb un tema, quan vostè parlava de la globalització. Evidentment tenim tot l'àmbit d'aquesta oferta, aquesta demanda, també de la detecció, també teníem els Proderai i teníem diversos sistemes per poder arribar, que en alguns casos ens ha demostrat que falta molta feina per acabar-los d'adequar, poder. Però això de les pàgines, de la xarxa, de la detecció i de la prevenció que hem de fer, també m'agradaria saber, des del Consell Islàmic..., vostè ha dit que és el portaveu del Consell Islàmic, però també és secretari general del Centre Islàmic, de la federació, a nivell federatiu. Hem parlat de quina és la feina que fa dintre de l'àmbit del Consell Islàmic Cultural, però també a través de la federació, quines són aquelles feines també de coordinació, poder no puntuals, però coordinades entre ja no només barris –vostè anomenava el barri del Raval– sinó més enllà dels barris, a nivell de municipis, a nivell de províncies i quina és la intercomunicació del que fa un i del que fa altre, que això a vegades també són punts de detecció i que entre ells s'enriqueixen?

Si pogués contestar, no sé com serà, si serà pregunta, resposta o al final. Doncs, si al final em pot contestar quines són les dues feines en aquests dos vessants, l'hi agrairia.

Gràcies.

El president

Molt bé, gràcies. És el torn del Grup Junts per Catalunya, la senyora Pallarès.

Teresa Pallarès Piqué

Moltíssimes gràcies, senyor Mohamed Halhoul. Jo crec que bàsicament ha mostrat vostè una cara molt humana, no?, aquesta proximitat i aquesta emotivitat. Que evidentment les circumstàncies van ser molt dures per a molta gent, a Barcelona, després a

Fitxer 04

es van repetir també a Cambrils i van haver-hi, diguem-ne, diverses zones, espais geogràfics, no?, amb gent diferent. Però vostè ha mostrat aquesta cara tan emotiva. Vull dir, jo tenia família aquí, hi estava també, i els meus companys comerciants i la gent que va obrir les portes, no? Jo crec que aquest és un missatge molt potent, que aquí realment, no?, ens trobem davant d'una realitat molt dura, com vostè mateix ha dit, no només aquí, fora

d'Europa també i en altres països europeus també. Però no tinc cap dubte que és un tema que hem d'afrontar de forma conjunta, no?

I és obvi que quan vostès..., bé, ha detallat poc. A mi m'agradaria que pogués explicar una mica més l'activitat en concret, no?, que fan dintre d'aquest consell, el consell islàmic, que suposo, vull pensar, té una tasca important de coordinació, però que probablement també aquesta coordinació, jo crec, que estaria molt bé lligar-la –suposo que ho feu– amb altres associacions que no són només relacionades amb el món islàmic, no? Me puc imaginar, per exemple, quan vam estar a Ripoll, una associació de veïns, o a Reus, que és d'on jo vinc, que hi pugui haver dintre l'associació de veïns activitats perquè també en aquell barri determinat, doncs, hi haurà una petita comunitat o unes famílies, no? I penso que aquesta és realment la integració que t'apropa, no?, les maneres de fer de cultures diferents que la globalització ens porta que això sigui així i, òbviament, cada vegada més. Per tant, m'agradaria que pogués explicar una mica aquest tipus d'activitats.

I també, una mica també incidint, agafo el fil del company, del diputat Jean Castel amb el tema de teniu vosaltres alguns canals de detecció? Perquè probablement arran de les activitats i, per descomptat, amb la interrelació amb altres col·lectius als quals vosaltres teniu accés, no?, teniu manera de saber o de dir «ostres, hem detectat algunes conductes que puguin ser susceptibles que puguin anar a més i tal.» Si d'alguna manera ho teniu detectat, de cara que en un futur jo crec que també són temes a plantejar, no?, per com es poden potenciar dintre de la tasca que vosaltres també desenvolueu. I res més, sinó agrair de veritat aquest testimoni tan emotiu i tan humà.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel torn del Grup Republicà, la senyora Fornells.

Montserrat Fornells i Solé

Moltes gràcies, president. En primer lloc, al senyor Mohamed Halhoul, felicitar-lo per la seva intervenció, felicitar-lo per haver comparegut avui aquí en aquesta comissió i explicar-nos com va veure, com va copsar a nivell personal i a nivell de la comunitat musulmana tota la duresa dels atemptats que va patir la societat catalana el passat agost del 2017. Crec que ha fet una anàlisi molt interessant de com ho va viure vostè en primera persona, la seva família. També ha fet una anàlisi molt interessant, no?, de diferents punts de vista de com veu que han perjudicat a tota la comunitat els temes de radicalització, els temes de falta d'implicació dels joves amb la comunitat i aquestes qüestions en concret.

Vostè ha dit que molts joves catalans musulmans no participen, no formen part de les comunitats musulmanes, que, evidentment, ho ha dit: això passa en totes les religions, i una de les preguntes que li voldríem fer des del nostre grup és què creu que caldria fer des de les comunitats musulmanes perquè els joves participessin o formessin part d'aquestes comunitats i estiguessin plenament integrats dins de la comunitat. Perquè, clar, això és un dels fets que vostè ha comentat, que busquen l'oferta a fora, és a dir, que hi ha joves que busquen oferta d'odi a fora i també hi ha la demanda de gent que demanda aquesta informació, no? Llavors, què es podria fer per evitar aquest radicalisme violent que es nodreix de la falta de formació o de la falta de coneixement de, diguem-ne, la religió musulmana i, llavors, que puguin caure en aquests paranys de la radicalització. Quines mesures creu vostè que es podrien fer en aquest sentit.

També li voldríem comentar sobre el tema que vostè ha explicat, que al principal problema dels atemptats que han passat a Europa, i també el que va passar aquí, una de les causes directes és el tema de la radicalització, no? Llavors, sobre els combatents retornats, que van a Síria i que ara volen tornar, homes, dones, fills, molts perquè estan desenganyats amb el que han vist allà, amb el que han patit allà, i volen marxar de Síria i volen retornar en aquests països, desenganyats, llavors, nosaltres..., però molts saben que si tornen o aniran a la presó, com pot passar a l'Estat espanyol, o potser a alguns no els deixaran entrar, com, per exemple, hi ha el debat aquests dies, he llegit, a Anglaterra, no?, d'una noia que vol tornar i no la deixen tornar pel fet aquest que en el seu moment marxés a Síria. Llavors, què pensa sobre aquest tema?

És a dir, no creu que haurien de poder tornar, que es poguessin dedicar recursos públics per intentar reconduir aquesta gent que va marxar en el seu moment? I que això podria ser una oportunitat perquè aquesta gent desenganyada que ha vist de primera mà el que passa a Síria..., o pogués servir com una eina contra el discurs aquest de la radicalització, que podria trencar els mites amb el califat de primera mà i podria explicar que allò no és tan maco com alguns ho pinten i que el Daeix no és una organització bona per a ningú, no? Què n'opina sobre aquest tema? Creu que podrien ser una eina interessant les persones que desenganyades amb el que han viscut poguessin tornar aquí, es poguessin reconduir i es poguessin fer servir perquè els joves que estan aquí, doncs, de primera mà coneguessin aquesta situació i no poguessin caure en aquests temes de la radicalització?

També voldria remarcar, i molt interessant, el fet que hagi reclamat coratge a les institucions per aplicar la llei de centres religiosos i que no es releguin les mesquites en polígons. Hi estic plenament d'acord. Això no ajuda gens a la integració i, al contrari, pot donar a interpretacions de menyspreu de la comunitat el fet de relegar-los els seus centres a polígons industrials. Més o menys, les preguntes del nostre grup van en aquest sentit.

Vostè ha dit –una altra cosa que ara tinc apuntada– que hi ha un buit, que cal treballar entre tots, entre els polítics, entitats, pel tema de la diversitat, no?, que no cal caure en el tema del laïcisme radical, i li voldríem preguntar com s’ha de treballar aquest tema, com creu que..., quines mesures s’haurien d’aplicar.

I, finalment, una de les temes que li voldríem preguntar, és, després dels atemptats del passat agost, del 17, des de la comunitat que vostè presideix, o n’és portaveu, des del Consell Islàmic Cultural de Catalunya, quines mesures han aplicat des de llavors, quines accions han dut a terme des de llavors; què ha canviat des de l’entitat pels fets dels atemptats de Barcelona; si creu que aquestes mesures que han canviat han sigut positives, si se n’han de fer algunes de noves. Més o menys, una mica, que faci una valoració de la feina que s’ha fet després dels atemptats, si creu que alguna de les feines que s’ha fet han estat positives, o se n’haurien de fer algunes de noves, i quines són. I res més. Moltes gràcies, de nou. Agrair-li la seva intervenció, i esperem les seves respostes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Castillo. Es partiran el torn.

Carles Castillo Rosique

Ens repartirem una miqueta el torn. Bé, en primer lloc, senyor Halhoul, unir-me als que m’han precedit en la paraula, i donar-li les gràcies per la seva xerrada, amb la qual jo crec que estem tots i totes absolutament d’acord, no? Aquí, el que hi ha no és una responsabilitat de l’islam, sinó que hi ha una utilització d’uns bàrbars, de, en nom de l’islam, justificar-se, no?

Però sí que volia fer algunes consideracions amb les que no estic d’acord. Bé, primer, alguna pregunta. No acabo de veure, és desconeixement meu, segurament, eh?, com es relacionen la Federació Consell Islàmic, amb Consell Islàmic Cultural de Catalunya, com funciona tota aquesta estructura? Vostè ha remarcat que no és res jeràrquic, a l’estil del que tenim al cap de l’església catòlica, i, per tant, potser no acabo d’entendre’l. Si pot explicar una mica com funciona tot això. Comentava que com a comunitats musulmanes, no tenen instruments, o no tenen mecanismes, ha dit: concreti, a què es refereix? Quins mecanismes, o quins instruments pensa vostè que necessitarien per poder actuar o detectar determinades qüestions perilloses.

I les consideracions amb les que no estic d’acord és amb el tema del laïcisme. Jo crec que amb el tema del laïcisme hi ha un error de concepte, igual que amb el feminisme. El feminisme no és el contrari del masclisme. El feminisme el que fa és propugnar la igualtat

entre l'home i la dona, i el laïcisme, si no li posem adjectius..., clar, si li posem adjectius, de «radical», no sé què, el que sigui, però laïcisme, en si mateix, el que propugna és la diversitat religiosa, en peu d'igualtat, i la separació de l'església, de qualsevol església amb l'estat, amb la gestió del dia a dia de l'estat. I, per tant, no és una cosa antireligiosa. Pot ser una cosa anticlerical, que és la voluntat del contrari: el clericalisme és la voluntat que l'estat es governi a través de la religió. Per tant, el laïcisme, en si mateix, el que propugna és la igualtat entre totes les religions. I no és, en cap cas, i no ho puc acceptar, que sigui antireligiós en cap cas, en cap sentit.

I després, també, m'ha preocupat una diferència que ha fet, que l'entenc perfectament, però m'ha deixat una mica preocupat. Parlava vostè, la diferència entre radicalització religiosa i la radicalització violenta. Jo entenc què vol dir, però, clar, la radicalització violenta, al final s'ha de recolzar, necessàriament, en la radicalització religiosa, que és la teoria. Quan arribes a la pràctica, tu necessites un fons teòric previ, i em sembla també molt perillós. Jo no crec que haguem d'acceptar la radicalització religiosa teòrica, per molt que no arribi a l'acció violenta. Jo no crec que en cap cas l'haguem d'acceptar.

I res més, moltíssimes gràcies per la seva presència. I li dono la paraula al Ramon.

Ramon Espadaler i Parcerisas

No, bastant al fil del que deia el meu company de grup parlamentari, i sumar-me als agraïments per les seves aportacions i pel seu testimoni personal, que té aquest fil vivencial familiar, encara que no fos viscut en directe, físicament, amb la presència física seva aquí, no?

També, una mica amb la idea que deia el Carles ara mateix. Com s'incardina, una mica, no només això, entre la federació i l'associació, sinó: quan vostè es refereix a «comunitat islàmica», exactament a què s'està referint? A la comunitat de practicants de la religió, els que estan aixoplugats a l'entorn d'alguna manera, de la mesquita, o s'està referint a una cosa més àmplia, entre els quals hi poden haver practicants i no practicants? Ho dic perquè no m'ha quedat molt clara la seva intervenció. Això per un costat.

Per altre costat, i no amb cap ànim de matisar i de corregir el que deia el meu company, sobre el laïcisme. Jo crec que tinc una proposta de solució, que em sembla que ens podríem posar d'acord. Jo crec que el concepte a defensar és el de «laïcitat positiva», més que no pas el de laïcisme. I entenc per «laïcitat positiva» que hi ha d'haver una nítida separació entre l'església i l'estat, fonamental. I, en segon lloc, que la instància pública ha de tractar exactament per igual la creença i la no creença. Jo crec que aquest és un bon punt de trobada.

Per tant, entenc, quan vostè diu: escolta, a mi, això del laïcisme positiu, perquè l'isme té aquesta connotació més bel·licosa, però jo defenso més el concepte. No sé si ens podríem posar d'acord els tres, fins i tot, eh?, de «laïcitat positiva», que és aquella separació nítida de poders, església i estat, faltaria més, o creença o confessió religiosa, la quina sigui, estat, i un tracte exactament idèntic, des de la instància pública, per la creença, amb les seves diferents expressions, com per la no creença, sempre que, evidentment, la creença se situï en els paràmetres que tots estariem d'acord que no tinguï aquests elements de radicalitat, no?

I després, en diferents ocasions vostè s'ha lamentat, i crec que és un bon lloc, doncs, per fer-ho, i escolta'm, nosaltres, d'ençà del 2010, i cap aquí, doncs, tenim molts menys recursos econòmics per fer, doncs, activitats en aquest sentit, no? Jo recordo molt, de fa quatre o cinc anys, una conversa que vam coincidir en un àmbit parlant, precisament, de seguretat, amb el senyor Ahmed Abutaleb, que era, i és, l'alcalde de Rotterdam, una persona, si no vaig errat, del Partit Socialista, una persona amb una potència intel·lectual captivadora, i que en el seu col·loqui, en el seu parlament, em deia, si jo tingués un euro el dedicaria a educació, si tingués dos euros els dedicaria a educació, si tingués tres euros els dedicaria a educació.

És el que li demanaria a vostè, que ja ens ha deixat constància de la migradesa de recursos, si vostè tingués un euro, amb el benentès, en aquest símil, exactament a què el dedicaria, en aquests moments, i particularment, després dels atemptats de Barcelona.

El president

Moltes gràcies. El Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, senyor Nuet.

Joan Josep Nuet i Pujals

Sí; moltes gràcies, president. Jo també vull agrair al senyor Mohamed Halhoul, la seva presència avui com a portaveu del Consell Islàmic Cultural de Catalunya. M'han semblat també força interessants les seves reflexions. No repetiré preguntes que han fet els meus companys, perquè vostè les haurà de respondre, o almenys algunes d'elles, i jo ja participo, i per tant no les repeteixo. M'apunto a la idea de positivitzar el concepte de laïcisme, també, bàsicament fent [servir]

Fitxer 11ciaa5.docx

...per dir la idea de la neutralitat religiosa. Per tant, no la prohibició religiosa, ni la persecució religiosa, en absolut, la neutralitat de les institucions davant el fet religiós, i per tant la permissivitat i el respecte a totes les religions de forma clara, en el marc de la llibertat religiosa, que és un dret fonamental que tenen els ciutadans, podríem dir, d'un país o d'un estat, no? Per tant, totalment d'acord amb aquest concepte, i tornar-li a agrair la seva presència i les seves paraules.

El president

Molt bé, doncs, senyor Mohamed, té el torn de resposta. Veu que té moltes preguntes. Intentem, tornem a intentar, doncs, a veure si amb vint, vint-i-cinc minuts com a màxim poguéssim acotar-ho.

Gràcies.

Mohamed Halhoul

Molt bé. Abans de tot, doncs, vull també agrair el fet que participés en aquesta comissió, que malgrat que he sigut avisat amb poc temps, però que ha sigut per a mi una obligació i un compromís estar aquí amb tots vosaltres i compartir els neguits que tenim i també el sentiments que també els volia també transmetre, que són els que surten del més profund del meu cor, i també des de l'agraïment a aquest país. Jo, normalment, al món associatiu mai he estat a cap associació en el meu país d'origen, jo he sigut estudiant, i he anat estudiant, i tampoc era molt d'associacions estudiantils, perquè al meu país, al Marroc originàriament, hi han dues entitats estudiantils que són les que estan en contra del poder, i per no entrar en aquests llimbs, més o menys, per mi, era més pacífic, més de..., i no entrava en cap embolic d'aquests.

Llavors, el fet d'estar vivint aquí a Catalunya el que sí que m'ha portat és aquesta riquesa associativa de la societat civil, de l'aportació, fundacions, federacions, culturals, esportives, i tot això per mi ha sigut tota una nova era, no? Una nova realitat a la qual m'he anat adaptant. I jo, fins que em retiri, fins que em jubili, com aquell qui diu, jo espero aportar a aquest país una minsa part del que m'ha aportat, que és la d'acollir-me, primer, i també d'enriquir-me a nivell humà i a nivell social, i a nivell econòmic, també, que m'estic guanyant la vida, que això és un altre tema important, de millorar aquestes perspectives o expectatives que tenim sempre d'un futur millor.

I això sí que no hauria sigut així si no estem en un país que t'obre aquestes portes de participació, de dir-hi la teva, de també repensar el futur dels teus i dels altres, de ser un compromès més de la ciutadania.

I també agraïments per haver-me escoltat, que sempre s'agraeix, que la gent t'escolti, que a vegades fa falta que ens escoltem els uns als altres, i és el que passa, però és una realitat. Si ens escoltem, jo crec que sí que arribaríem a resoldre moltes dificultats que tenim i que tenen els nostres, eh? D'un bàndol i d'un altre. No fem bàndols, sinó que d'un costat i d'un altre.

Per company Jan, el fet que el que aportem nosaltres com a Consell Islàmic. Des del 2000 s'havia creat el Consell Islàmic amb uns objectius associatius molt clars: el tema de donar a conèixer la realitat de l'islam. Hi ha un islam que viu en aquest país, viu i conviu amb els altres ciutadans. També donar a conèixer la realitat dels imams, perquè teníem molts petits projectes dedicats al 100% per a aquests imams. L'altra cosa és participar culturalment en tot el que és la divulgació mitjançant congressos, trobades. Hem tingut projectes de portes obertes, que som pioners de portes obertes arreu del país, arreu d'Espanya. Portes obertes de centres de culte, malgrat que a nivell espanyol s'havien fet, s'havien construït centres de culte, mesquites, o centres també del culte musulmà, però el fet de fer portes obertes, i arribàvem a quasi vuitanta entitats que participaven a una jornada de portes obertes, i això ha sigut gràcies a aquest conveni que teníem amb la Generalitat i que ens donava també un suport a tirar endavant d'aquest tipus de projectes.

Fèiem aquesta formació que he dit, rebíem tot el que érem visites d'estudiants, participàvem amb diàleg també amb els mitjans de comunicació, també teníem petits projectes de formació a nivell de nens i nenes, el tema de la cultura àrab, de la cultura musulmana, i tot això, doncs, és un bagatge, és una cartera de projectes que hem anat assolint durant el 2000 fins a l'actualitat, i que potser hem tret algunes activitats, però la majoria segueixen, perquè econòmicament hem tingut els nostres problemes de buscar finançament i de buscar ajut després del 2011, que s'havia paralytitzat tot el que eren els convenis de col·laboració.

Bé, jo quan he parlat de trencament, jo no volia dir que s'havia trencat la convivència, ni molt menys, sinó que aquest trencament de l'esforç, momentani, eh? Que potser hem sigut... Amb aquesta impotència que tu tens i que dius: Mira, jo he portat deu anys forjant un ideari que hem de conivre, hem de participar i hem d'obrir les portes, d'integrar-nos, de dir què som, d'explicar, i explicar, i cada vegada condemnar els atemptats, però clar, arriba això, i que ho vius a la pell, no? Ho tens a prop. Llavors, et deixa una mica mut, no? Invalidat, no? Com si anul·la la teva capacitat com de reaccionar, perquè com reaccionaran els altres amb mi? Com, la ciutadania, la societat, com reaccionarà? Llavors, tens un neguit, tens una

complexitat, inclús psíquica, que et deixa una mica invalidat. Però després ja tornes una altra vegada a posar-te en el teu rol, que has de jugar i que ha de tornar a començar. Per això el trencament volia dir tot aquest sentiment, cúmulo de sentiments i d'impotències que sents i que et deixen, anul·len tota una tasca que havies fet, no? I això sí que, per a tots vostès, que projectes que engegues, o projectes que voldries que anessin millor, però, clar, són com totes les altres realitats que tenim, tant si són projecte econòmic com quan hi ha una *debacle*, doncs, afecta, i molt.

Com fer que els joves participin en la cultura més enllà de la religió? Jo crec que, vostè ha parlat de Ripoll, i a tot arreu, jo crec que els joves musulmans, els meus fills, que han anat a escoles catalanes des de petits i que han nascut aquí, fan vida de joves d'aquest país. D'això no n'hi ha cap dubte. La temàtica està en el fet que les nostres comunitats han de fer, de jugar també aquest rol que juga la societat civil. Les societats culturals, esportives, han de fer també. I és el que no aconseguim a vegades, eh? Jo parlaré de què fem a nivell federatiu. Jo crec que jo he fet moltes recomanacions a totes les entitats amb què treballem, que coordinem, que no només les portes obertes o la participació en el dia de sant Jordi, o el diàleg... El diàleg interreligiós. Jo estic molt segur que amb el diàleg interreligiós amb els catòlics del barri, amb els joves catòlics, ortodoxos, o protestants, o altres, o no religiosos, és molt important que coneguin la realitat de la teva mesquita, que coneguin la realitat del dia en la teva associació, i que hi hagi un diàleg ecumènic però a nivell religiós entre joves mateixos. Pot ser l'esport un pretext, eh? Pot ser l'esport, pot ser el disseny, l'art, pot ser la cultura, pot ser l'esbarjo, que tenim una tradició molt important infantil, tot són... Jo crec que les comunitats han de treballar conjuntament i han de sortir a buscar el *partner*, no? Buscar aquest *partner* per fer tirar endavant aquest tipus... Per què? Perquè sabem que hi ha joves musulmans, i aquests joves són del nostre interès, tant d'aquestes associacions, com de l'educació, com també de les famílies, que les famílies són musulmanes. Llavors, jo crec que és buscar aquest marge de col·laboració tripartida, o bipartida, que és importantíssim, i que jo de veritat recomano a totes les associacions amb què coordinem a vegades petits projectes.

Llavors, això sí que faria que els joves, quan vegin que la seva associació participa en un tema cultural, doncs mira, li dona importància, o li dona un altre interès, ja té un interès. «Ah, mira, els musulmans juguen a futbol.» Sí que juguem, som del Barça i som tal... Doncs és buscar aquests petits pretextos que ens poden donar una resposta i una acollida d'aquests joves o d'aquests adolescents.

També, el patiment. Jo he explicat una mica aquest patiment que està més relacionat amb la situació que vivim, que vivíem, que vivim tots amb el tema dels atemptats.

No m'ha quedat clar el tema de l'oferta-demanda, però jo el que sí que volia dir és que, clar, hi ha una pressió mediàtica a nivell mundial, a nivell de les xarxes, a nivell de les xarxes socials i d'altres, i que els joves tenen molt accés ràpid. Des que neixen ja estan en contacte, no? I això sí que, com qualsevol altre producte, malgrat que sigui dolent, o sigui, una farsa, una fal·làcia, t'ho venen, eh? I ho pagues amb diners. I malgrat això, el tema està en aquesta demanda que hem d'anar tots també treballant i estar vigilant.

El tema de les feines de coordinació de la meva entitat ara, que és la Federació Consell Islàmic, que és un sistema federatiu, on nosaltres com a Consell Islàmic Cultural de Catalunya hem sigut membres fundacionals, i a part de nosaltres n'hi ha vint-i-cinc més. Això vol dir, bé, hem arribat, quasi, estem inscrivint, s'hi han inscrit altres; podem arribar a trenta, si no em falla el registre. Però el que vol dir, que totes són entitats religioses, perquè nosaltres com a federació religiosa estem inscrits a Madrid, i el que fem és que totes les entitats han de ser, primer, inscrites religioses en el registre de les entitats religioses de Justícia, a Madrid, i després passen a ser... Perquè el Consell Islàmic Cultural de Catalunya no s'havia acceptat així; hem posat Consejo Islámico de Cataluña perquè es pogués inscriure, perquè si poses «cultural», a Madrid no t'ho accepten. Llavors, ho has de posar així, perquè són religioses: comunitat religiosa no sé què, i llavors, en el seu moment, eh? Jo estic parlant del 2004 o 2005, 2007, quan hem fet la federació, hem creat la federació, llavors hem buscat un altre nom perquè sigui membre fundador de la federació, i el que fem són totes aquestes tasques, primer, de regularització de les entitats, perquè ens havíem trobat, jo estic parlant de 2007, 2008, inclús 2010, fins al 2011, i fins avui hi han comunitats que comencen precàriament. Llavors, el que tu fas és que fas un acompanyament a nivell d'assessorament jurídic, administratiu, per la inscripció al registre, i després amb el tema de les llicències, el tema de la mediació amb l'ajuntament... Tot són aquest tipus de tasques, a part de les tasques de coordinació per demanar, no ho sé, un polígon; no, un poliesportiu, per exemple, per fer les pregàries del fi del Ramadà, o per temes inclús de què hem de fer si contractem un imam, amb quin model de contractació... És un assessorament que es dona a totes les comunitats que formen part de la Federació del Consell Islàmic. I no deixa de tenir tot el tema de la participació, que és les portes obertes, insistim, anualment que la gent participi a les festes municipals, per exemple. Al municipi, a Vilafranca, o altres, malgrat que sigui petit, és important que la comunitat surti i participi amb un estand, o amb una aportació cultural, o de qualsevol cosa, perquè es vegi, que conegui. El veí del costat no coneix que hi ha una mesquita, i què es fa a dintre, no? A part de les portes obertes, hi ha també aquesta insistència sobre la participació ciutadana, o la participació social, de la vida social del municipi, a les festes majors, o qualsevol..., sant Jordi, o altres, per també tenir aquesta presència, aquesta visualització, eh? Visibilitat que a vegades fa falta.

Ha parlat vostè també de la intercomunicació. Nosaltres tenim assemblees, ens comuniquem. Per exemple una comunicació que fem anualment, que és el tema del Ramadà, dels horaris per exemple de les oracions, que ara, amb la modernitat, tothom té el seu mòbil, però abans fèiem el calendari de Ramadà, amb les pregàries, amb els horaris de les pregàries. També comuniquem si hi ha alguna novetat a nivell de registres, a nivell també de la Llei de llocs de culte, que ha sigut també en el seu moment, en el seu primer moment, la gent no sabia què fer, a part que s'havia ampliat una mica el marge per donar un termini per millorar, o adequar, o adaptar els centres de culte a la nova llei, i tot això forma un cúmul comunicatiu, a part

Fitxer 06

...si una entitat demana un ajut puntual, també se'ls dona. El que sí que donem és un certificat de ser membre, quan aquesta comunitat surt a fer una recol·lecta econòmica per construir o per ampliar el seu centre o per adequar-lo. Perquè també diuen: «Mira, si tenim l'aval vostre de la federació podem fer aquesta recol·lecta en els altres centres perquè ens ajudin a tenir una capacitat econòmica, que a vegades fa falta.»

Passaria a la seva pregunta, que vostè ha parlat també d'aquestes activitats concretes, que jo crec que, com a consell islàmic fundador de la federació, és aquest ventall que tenim d'activitats i que formen..., de les quals ara, com a federació, forma tot el tema de la coordinació amb les altres associacions dels municipis. Jo he dit sempre, i hi insisteixo, que les comunitats..., bé, «les comunitats», ja ho explicarem, comunitats o associacions musulmanes, o centres de culte –que majoritàriament són centres de culte– han de ser participants en els municipis. Al consell de barris, per exemple, al consell de ciutat, hi han de ser. Tenir-hi un membre, alliberar un membre, sabem que és difícil –ho sabem, per moltes altres associacions que són d'aquí–, però ja podem imaginar una associació, que la seva principal preocupació..., el centre de culte. El tema cultural, ritual i els altres: sermó del divendres, la contractació d'un imam, el pagament del lloguer, de la llum, de les despeses... I, clar, no li dona marge, no? –no li dona. Perquè, clar, són associacions petites que acaben de començar; altres que ja tenen una trajectòria. Jo crec que també la realitat ho corrobora, no?, el dia a dia, que, amb el temps, jo crec que..., amb recomanacions i amb ajuts administratius, també. Perquè jo crec que l'ajuntament el que ha de fer..., enviar una carta a totes les entitats del municipi, inclòs l'oratori o l'església de la cantonada, a tots, que participin si hi ha un consell de barri, si hi ha una activitat que es fa. I això sí que jo crec que,

amb el temps, arribaríem a que hi hagi una participació efectiva en tot el que és la vida diària del veïnatge o del municipi.

Amb altres associacions..., nosaltres som diferents federacions, que també, a part del tema de coordinació i participació associativa de les nostres associacions, tenim la relació amb les altres federacions: la Ucidcat –aquí ha participat també Mohamed El Ghaidouni–; [# 00:02:54], que és la FIC, que és la Federació Islàmica de Catalunya. I també tenim col·laboració amb la Comissió Islàmica d'Espanya, en temes de registre, en temes d'inscripcions, en temes també d'avals per convidar personalitats musulmanes de fora. Tot això forma part del nostre dia a dia per, també, donar resposta a les demandes de les nostres associacions.

Com es pot denunciar conductes rares? Sí, es denunciïn, eh?, jo crec que sí, que hi ha un treball que s'ha fet des de la creació de... A tots els centres de culte d'arreu de Catalunya hi ha un treball, jo crec, minuciós, molt discret també dels cossos de seguretat, i inclús de la presa de consciència de les comunitats, de les associacions. Perquè ara, amb el tema d'aquest imam, que no sabem si és imam o no sé què és, la gent ja ha agafat la por, primer, i després la consciència de que ho hem de fer bé, hem de fer bé les coses: hem de contractar persones que tinguin un historial bo, hem de..., primer, les competències, perquè jo no sé... Nosaltres, en el tema dels imams, que és un tema de debat també obert..., a nivell europeu inclús encara. Malgrat que hi ha països que ja porten una gran tradició amb l'islam, més que aquí, més que a Catalunya..., però malgrat això tenen encara aquestes problemàtiques: qui dona l'aval a aquest imam –perquè són imams que venen d'altres països–; el tema del seu currículum, de la formació; el tema dels penals –aquesta persona penalment està perseguida?, està neta?. Tots aquests temes, doncs..., jo crec que les comunitats han d'anar aprenent amb el temps. Però jo crec que sí que s'està fent molta tasca a nivell «securitari» i a nivell d'estar alerta, eh?, i cada vegada més; cada vegada més, perquè les petites comunitats sí que han de tenir aquest assessorament. Però jo crec que ningú té cap dubte de que s'està fent aquest esforç, eh?, i per part de les més petites encara. I això s'està demostrant.

Bé, com a tercera pregunta, o bloc de preguntes –en són moltes–: què cal fer perquè els joves participin? Jo crec que..., ja ho vam dir, que nosaltres..., és la dinàmica històrica de l'associacionisme musulmà: comunitat. Torno a insistir que també ens diem «comunitat» per tema religiós; no per diferenciar-nos d'altres, sinó que també és un concepte que utilitzem. És aquesta dinàmica històrica, no? Estem parlant del 92, quan s'ha fet el conveni. Estem parlant d'una presència més notòria ja a partir de les primeres regularitzacions d'immigrants. Estem parlant d'una cosa jove, no?, d'una creació jove i d'una realitat jove, i que necessita el seu temps; necessita el seu temps i mecanismes d'assessorament, mecanismes d'ajut,

mecanismes també de complicitat mútua i de confiança mútua entre totes les associacions. I això sí que farà que els nostres joves, que ho veuen amb recel una mica..., perquè «—Són els primers musulmans que han creat un centre de culte. —Bé, no, no volen.» Això és veritat. I, a vegades, els primers que han fet una associació no volen intromissions, és un tema de protagonisme, és un tema també de desconfiança: «No, els joves són molt rebels i ho volen canviar tot.» Doncs, a vegades... Diem sempre, nosaltres, que, en totes les assemblees que hem participat, tenim joves que hi participen també, però són més reivindicatius, i la gent, els primers musulmans que han creat l'associació, han de ser conscients de que han de donar un marge de participació; si no, sempre..., aquests joves no participaran; ho faran en altres associacions, però en la teva... Perquè tenim un bagatge importantíssim, perquè ells ens poden... El que jo dic sempre a les comunitats és: «Poden ajudar.» Perquè poden ser voluntaris, perquè ja són voluntaris en altres àmbits. Poden fer un pas endavant, donar a conèixer la nostra entitat, o fer publicitat, perquè són experts en els *media*. Llavors, tot això, si no es dona aquesta confiança al jovent, jo crec que sí que perdrem una gran aportació. I això ho podem, nosaltres, utilitzar, en el sentit de vigilar per ells, també, estar pendents de la seva religiositat, si són religiosos, o si hi són afins o són de sentiment religiós, perquè no caiguin en temes de radicalització.

El tema dels retornats. No sé fins a quin punt podríem dir que..., clar, si es creen unes polítiques per acollir aquests retornats, jo crec... Si és vàlid per a un país, jo crec que sí, que podríem. I més... Perquè, clar, a nivell religiós, està el perdó. Ja ho sabeu, que nosaltres..., una de les principals, com he dit, és creure en Déu, fer les pràctiques religioses, però també hi han conceptes i hi han valors..., que és el perdó, per exemple. El perdó és molt important. Per què? Perquè si una persona pot començar de nou li hem de donar aquesta oportunitat i l'hem d'ajudar a que comenci de nou, no deixar-lo en un parany, que encara es complicaria més la seva situació. Si es fa un estudi de com *acometer*—en castellà—, com atendre aquesta realitat, jo crec que sí, que seria vàlid perquè ells siguin futurs formadors de tota la..., almenys, trencar una mica tots aquests mites que existeixen a fora i que en realitat són tota una fal·làcia.

També s'havia parlat..., a ver... Hi ha un buit de la diversitat laïcisme radical, que... Jo no he dit... A veure, jo he dit que tenim confusió tots, eh?, de que hi hagi un laïcisme... Alguns països sí que es declaren molt laïcistes, però aquí tenim una aconfessionalitat, que és una altra. Jo crec que el que hem de fer és fer valer el terme. «Laïcisme positiu» també s'ha utilitzat a Catalunya molt. Amb el tripartit s'havia utilitzat per expressar aquesta realitat, nova realitat de relació amb les confessions. El que sí que ha quedat..., a vegades tenim aquesta sensació de que hi han països que sí que, amb una insistència sobre el que és el laïcisme, arriben a excloure, eh?, i en això sí que entrem... Hem de consensuar termes. I consensuar,

també, portant a bon camí o a bon port aquests termes amb la seva aplicació. Jo crec que l'aconfessionalitat, que jo l'aprecio molt i la utilitzo molt..., «aconfessionalitat» vol dir que nosaltres no tenim res a veure amb el poder polític, no insistirem en aquest tema, però col·laborarem amb l'Estat, i és molt important; des del respecte al laïcisme positiu, que pot utilitzar una administració o que poden utilitzar uns polítics. Però sempre queden els conceptes, que a vegades..., alguns s'amaguen darrere, eh?, que no és perquè ho digui, sinó que hi ha aquest...: «No, és un país laic, no volem res de...», però llavors sí que entrem en aquesta dinàmica, una mica, de marginació.

S'havia parlat de que la radicalització en algun sentit..., del que estic en contra jo és d'una radicalització de qualsevol tipus. El més noble per a una religió és la moderació. I jo he dit que hi ha un text alcorànic, que jo tinc aquí i no el llegiré, de que el fet d'acceptar la diversitat és el fet de no caure en la radicalització ni en la radicalitat. Quan acceptes la realitat de l'altre, que és divers, que és diferent de tu, doncs llavors no hauries de caure en cap radicalització, perquè la teva religió ja implica una moderació. I, llavors, el que sí que alguns utilitzen és el que..., el sentit meu era que, en un país de llibertats, una radicalització, per exemple, d'una persona pot ser normal. Tenim moltes tendències. Hi ha gent ultrades del Barça, per exemple, que no volen saber res dels altres partits. Llavors, aquestes radicalitzacions són dolentes, però es poden..., mentre no caiguin en una nefasta violència, doncs, sí que es poden acceptar. Però nosaltres, com a musulmans, no hem d'acceptar aquesta radicalització, perquè la nostra llicència és la moderació, que és un altre tema, però és una de les realitats amb la qual vivim i convivim, no?

A veure, les comunitats islàmiques practiquen, normalment... Jo volia explicar una mica el que és la comunitat islàmica, la comunitat musulmana. La comunitat islàmica només té..., l'únic sentit és que ens considerem una comunitat, perquè, clar, la religiositat, la nostra pràctica religiosa és comunitària i és individual, i llavors, quan fas pràctiques religioses a nivell individual, ets un musulmà que fa la seva pràctica..., però quan participes conjuntament, com en les pregàries, les festivitats i altres activitats comunitàries... Llavors, per això creiem que utilitzar aquest terme identifica una mica el fet de que tenim dues variants de pràctica religiosa, que són la comunitària i també la individual.

Queda un tema d'educació. El tema d'educació ha sorgit molt –i ja hem d'acabar–; és importantíssim. No donaria un euro ni dos, sinó que donaria tots els euros que tindria, els ho prometo. Perquè jo soc molt insistent i, també, per experiència pròpia, dels meus fills, jo crec que el més important per lluitar en contra de la ignorància, del desconeixement, de les problemàtiques que puguem tenir, és l'educació. I jo crec que també en igualtats, en dret. Una educació també, per què no?, si hi ha possibilitat de que aquests nanos coneguin la realitat diversa del seu país, per què no que l'educació inclogui temes de religió? No de

religió com a proselitisme o com a catequesi, com podríem imaginar si ho comparem amb el catolicisme, sinó de coneixement de la diversitat religiosa; almenys, que aquests nanos, doncs, vagin coneixent la seva realitat: hi han mesquites, hi han sinagogues, hi han catedrals, hi han esglésies...

Fitxer 07

eh?, i en parròquies, i tot això, doncs, els donaria una eina més d'aquest coneixement divers del seu país, i això també formaria part d'un currículum, del seu currículum, el coneixement religiós. Ja es reparteix, en alguns centres concertats, però jo crec que també, per què no, el públic, davant de la deficiència de que nosaltres hem lluitat molt, hem dit que també necessitem una educació religiosa als centres educatius també del país, però, clar, sabem que hi ha unes competències transferides; és una realitat nostra que també a nivell organitzatiu encara no ha donat grans professors en el currículum, però jo crec que en aquesta dinàmica podem incorporar el nostre ensenyament de la diversitat religiosa, que és una diversitat molt rica i molt important, i molt, també, enfortidora del futur del nostre jovent.

Jo crec que amb això he intentat una mica repartir les preguntes com he pogut.

I moltíssimes gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, senyor Mohamed. No sé, si hi hagués alguna intervenció final per part d'algun grup... No?

Per tant, doncs, en el nom de la comissió reiterem, doncs, l'agraïment per la seva presència; les seves aportacions, de ben segur, doncs, enriqueixen tot l'estudi que estem fent des d'aquesta comissió d'investigació, i, per tant, doncs, també li donem les gràcies a vostè, i que ho faci extensiu a la federació i al consell islàmic que representa, l'agraïment per part, doncs, del Parlament de Catalunya i de la nostra comissió.

Moltes gràcies.

Mohamed Halhoul

Gràcies a tots.

La sessió s'aixeca a...